

ASCENSIÓ

Homilia del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat
4 de maig de 2008
Mt 28, 16-20

Estimats germans i germanes:

Voldria compartir amb vosaltres tres punts del misteri de l'Ascensió que celebrem avui; tots tres es troben en la narració evangèlica que acabem d'escoltar. Són tres punts que ens porten a donar gràcies, a comprendre la dificultat a creure que molts experimenten, a refermar la nostra fe en Jesucrist i a potenciar-ne el nostre testimoniatge.

El primer punt està centrat en la paraula de Jesús: *Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món*. Amb aquestes paraules Jesús evoca la presència divina que acompanyava el poble de la Primera Aliança i ens assegura que aquesta presència es fa realitat d'una manera màxima en l'assistència que ell ofereix als qui s'han fet deixebles seus per la fe i viuen a la Galilea del món, enmig del pluralisme cultural i religiós. Aquesta assistència és constant, *cada dia*, fins en els moments de dificultat o de persecució. Encara que de vegades pot semblar que sigui inoperant o estigui silenciós, ell actua amb l'*autoritat plena al cel i a la terra* que li ha donat el Pare després de la resurrecció en ser entronitzat a la glòria. Només que ho fa, d'actuar, segons la saviesa divina i no pas segons els nostres criteris sempre curts de mires a l'hora d'escrutar el pla de salvació que Déu ha previst per a la humanitat. L'Ascensió, doncs, obre una forma de proximitat, d'amistat, de Jesús al llarg del temps i de la geografia, una forma de solidaritat amb la història i la vivència de cadascú, que es fa perdó i salvació. Ell és amb nosaltres *cada dia*, constantment, sense minvar mai en l'amor, en el do de la gràcia i en la voluntat d'establir un col·loqui íntim amb cada persona.

El segon punt que voldria compartir amb vosaltres és el que reflecteix aquella frase: *En veure'l es prosternaren. Alguns, però, dubtaren*. Davant el Crist ressuscitat, els deixebles fan un gest d'adoració, bo i expressant així la seva fe en el Crist vencedor de la mort, investit de l'autoritat i el poder divins que el fan Senyor de l'Univers. Tanmateix, el text evangèlic diu que no tots tenien una fe prou ferma: *alguns dubtaren*. No ens ha d'escandalitzar que alguns dels *deixebles* dubtessin. Més aviat ens ha de confortar per les vegades que la nostra fe flaqueja. I ens ha de fer comprensius davant de tanta gent que té dificultats a creure. Tots, en un moment o altre de la vida, podem fer aquesta experiència del dubte en la fe, de la dificultat a creure davant els qüestionaments que ens fem interiorment o que ens vénen de la societat secularitzada. Fins i tot podem fer l'experiència de buscar Déu i no trobar-lo. És cert que la raó humana pot arribar al coneixement de Déu i del seu enviat Jesús. Però també és cert que, per conèixer-los, cal fer un acte de confiança i d'abandó des de l'honradesa intel·lectual de prendre-s'ho com un tema legítim i seriós. Aquesta actitud sincera de recerca fa possible d'arribar a conèixer el Déu revelat en Jesucrist, amb un coneixement que ve de la raó, de la natura, però també de la gràcia i de l'Esperit Sant (cf. C. M. Martini, "La temptació de l'ateisme": "Documents d'Església, 916, p. 249-250). I, per això, cal la pregària, la lectura meditada i orant de la sagrada Escripura, l'endinsar-se en la litúrgia de l'Església. Aquests elements ens posen en presència de l'Emmanuel, del Crist que és amb nosaltres *dia rere dia fins a la fi del món*; al moment en què la seva pedagogia divina ho creu millor per a cadascú, fa sentir la seva veu: *aquí em teniu* (Is 58, 8).

El tercer punt que voldria compartir prové del mandat que Jesús dona als Apòstols i a través d'ells a tots els membres de l'Església: *Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los [...], i ensenyeu-los a guardar tot el que jo us he manat*. És un mandat

important i que fa referència a dos temes molt actuals: el de la llibertat religiosa i el de la legitimitat de l'anunci de l'Evangeli a les altres cultures. Als nostres dies, n'hi ha molts que creuen que en el fons totes les religions són més o menys iguals perquè totes porten allà mateix. És un tema complex, certament, que demana molts matisos. Tanmateix, d'una banda cal dir que s'ha de respectar la consciència de cadascú, creient o no, i que tothom té dret a professar fins i tot públicament la seva religió. Cal dir, també, que les grans religions no cristianes tenen la seva riquesa i que responen a les inquietuds del cor humà. Tal com ensenya el Concili Vaticà, II són llavors de la Paraula, preparació per a l'Evangeli, raigs de la Veritat del Crist que il·lumina tota la humanitat (cf. "Nostra Aetate", 2). Això, però, no anul·la que els cristians hàgim de testimoniar Jesucrist davant de *tots els pobles*, sense violentar ningú, amb respecte i voluntat de col·laboració sincera amb els creients de les altres religions i els no creients, per tal que *tots els pobles* puguin conèixer la plenitud de Déu revelada en el Crist; la plenitud del Déu compassiu i benigne que és u i alhora és *Pare, Fill i Esperit Sant*. En aquest sentit, l'Església té el deure i el dret de fer deixebles de Jesús, i de batejar els qui l'acullen en la seva vida.

L'Ascensió és el terme de les manifestacions del Senyor ressuscitat i inaugura el temps de l'Església. No perquè ens hàgim de quedar centrats en ella ni en les seves estructures. L'Ascensió inaugura el temps de l'Església com a sacrament, com a realitat visible que, per l'Esperit, manifesta i fa operant la realitat invisible del Crist ressuscitat present *cada dia* enmig del seu poble. Fins a l'establiment definitiu del Regne de Déu al final de la història, Jesucrist glorificat assisteix eficaçment la missió apostòlica de l'Església d'una manera ininterrompuda.

Aquesta certesa ens mou al testimoniatge. Aquesta certesa, a més, ens agermana ara par acollir-lo present en els Sants Dons eucarístics i rebre'l com a llum i nodriment espiritual de la nostra existència.